

[Pernille Frahm]

ske at få belyst en række problemer lidt grundigere.

På topmødet i juni skal EF-statsborgerskabet diskuteres nærmere, og derfor vil det være rimeligt, at den danske befolkning får oplysninger om, hvilke konsekvenser et sådant statsborgerskab i Fællesskabet vil få for vores socialpolitik. Hvilke problemstillinger har man diskuteret, og hvilke løsningsmodeller arbejder man med? Hvad vil man f.eks. stille op med folk fra et andet EF-land, der af sociale årsager ønsker at tage ophold i et andet land? Kan man f.eks. risikere, at et forældrepar til et handicappet barn vælger at slå sig ned i f.eks. Tønder? Hvilke rettigheder har de med hensyn til hjælp, og hvem skal finansiere det? Har man planlagt eller diskuteret en overnational udligningsordning, eller er det op til det enkelte land at løse problemet? Det er ikke, fordi vi forventer en masseindvandring, men selv ganske få tilfælde af denne slags vil kunne vælte en lille kommunes sociale budget og dermed få uoverskuelige konsekvenser. Har man diskuteret dette og tilsvarende problemer, og hvad har man tænkt sig at stille op med dem?

Et andet aspekt, som er berørt alt for lidt, er harmoniseringen på hele det skatte- og finanspolitiske område. Er det korrekt, at moms-, skatte- og afgiftsharmoniseringen giver et underskud på indtægtsiden i forhold til nu, og hvad agter regeringen i givet fald at foretage sig? For problemet er jo, at disse indtægter dækker udgifterne til store dele af vores sociale system, så det må da være et problem, regeringen har overvejet.

Debatten i den sidste tid har da også vist, at Det Konservative Folkepartis gruppeformand, hr. Gammelgaard, er blevet opmærksom på de problemer, en regelfastsættelse fra EF's side giver. Et mindre direktivforslag om deltidsbeskæftigedes arbejdsforhold skal pludselig ændre vores optjeningsret til folkepensionen, idet man foreskriver en optjening af alderspensionen, der står i forhold til den tid, man har været i arbejde, og det er mit indtryk fra Parlamentet, at problemet endnu ikke er løst. Det vil med andre ord betyde, at man ikke automatisk har ret til fuld folkepension efter at have boet i Danmark i den nødvendige tid, men at pensionen nu bliver udmålt i forhold til, hvor lang ens daglige arbejdstid har været.

Det fører videre til den næste betragtning. De fleste andre EF-lande har opbygget deres sociale system med forskellige typer af forsikringer, som har med den enkeltes tilknytning til arbejdsmarkedet at gøre. Med ønsket om harmonisering må vel også dette komme i søgelyset. I hvor stort omfang har det været diskuteret, og hvilke problemer vil det give for det danske system? Hvilke løsningsmodeller har man arbejdet med, og hvilke konsekvenser får det for den enkelte borger i Danmark?

Det ligger jo snublende nær, at dette kunne være løsningen på de problemer, som finansieringssiden rejser. Med et faldende indtægtsgrundlag vil det være fristende at omlægge det sociale system til en højere grad af selvfinansiering i form af forsikringer. Men hvad betyder det for de dårligst stillede i Danmark, som ikke har arbejde? Bliver konsekvensen af unionen, at vi dropper det danske velfærdssystem?

Duetoft (CD):

Jeg vover på dette sene tidspunkt af døgnet at tage ordet alligevel som privatist, fordi jeg faktisk mener, at det er en meget vigtig debat, vi her er i gang med om EF og Europas fremtid.

Jeg vil dog begynde med at sige, at vi selvfølgelig kan stemme for den dagsorden, som S og RV har foreslået, men vil gerne lige understrege, at når vi kan det, er det ikke, fordi vores kritik over for memorandummet hidtil, nemlig at det ikke er gået langt nok, er ændret, men fordi der i det forslag til dagsorden står, at man støtter de forslag, der er i memorandummet, og det gør vi. Vi ville bare gerne have haft, at der var nogle flere, men det kan vi måske klare ved en anden lejlighed. Det håber vi da.

Men den egentlige grund til, at jeg gerne ville sige et par ord her, er, at det nu flere gange i debatten har været fremme, hvad det er, der præger unionsdebatten, og hvad det er, der gør, at der er skepsis rundt omkring. Det, der efter min opfattelse har ødelagt EF-debatten, er, at vi har meget vanskeligt ved i dagligdagen at leve op til de fine ord, at vi hele tiden fremstiller Danmark som noget eksklusivt, som noget specielt, der er meget bedre end alt det andet. Altså de dér i de andre 11 lande har det meget dårligere end vi, men Danmark har alt det gode, og derfor skal vi have specialiteter.

Vi står stadig væk fast på, at udlændinge ikke må købe sommerhuse i Danmark, selv om vi